

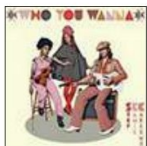
English Teacher
This Could Be Texas

postpunk/artpop
Island

★★★★★ Fanatieke post-punkers die louter de conventionele push-ups van het genre doen, hebben we genoeg zien komen en gaan. Maar bands die meerdere spiergroepen trainen, ho maar. Het kwartet English Teacher verkiest zo'n holistische aanpak: het verenigt met shoegaze gelardeerde indie-rock, grootse artpop (met Radiohead als model), en zelfs streepjes soul en strijkers. Frontvrouw Lily Fontaine vertikt het te kiezen tussen spraak en zang, wat na Yard Act of Dry Cleaning natuurlijk niks nieuws meer is. Maar je moet wel lachen om een droge schimpscheut zoals *'despite appearances, I haven't got the voice for R&B'*. English Teacher durft, droomt en verrast. Topdebuut.

Kurt Blondeel

STREAM
R&B

Stef Kamil Carlens
Be(e) Who You Wanna Be(e)

funk/rock
Starman

★★★★★ Even genoeg Dylan gecoverd. Stef Kamil Carlens wou met 'een speelse en funky band' de hort op, en zijn batterij oude keyboards en analoge synths weer in de stekker steken. Vandaar dit tussendoortje met acht nummers, waarvan drie covers zijn. Carlens negeert de duisternis in *The Future* (van Prince) en *Suspicion* (Dez Mona) niet, maar leidt je met verende tred kwiek de tunnel uit, geflankeerd door de stemmen van Nel Ponsaers en Rahmat Emonds. Ook in de bespiegelende eigen songs luidt het dat volhouden – in liefde, vriendschap of positiviteit – het leven lichter maakt. Die wijsheid is essentiëler dan de plaat, waarvoor veeleer het woord 'fideel' past.

K.B.

STREAM
The Future

Shabaka
Perceive Its Beauty, Acknowledge Its Grace

jazz/ambient
Impulse!

★★★★★ Van een omme-zwaai gesproken: de Brit Shabaka Hutchings ruilde zijn saxofoon in voor een collectie fluiten, en neemt op zijn eerste soloalbum afstand van de Caribische en Afrikaanse tempo's en toonaarden die zijn muziekcarrière tot nu toe kleurden (bij bands als Sons of Kemet en The Comet Is Coming). Shabaka ontpopt zich ook tot ensemblecomponist. Onder meer harpiste Brandee Younger, zangeres Lianna La Havas, arrangeur Miguel Atwood-Ferguson en bassiste Esperanza Spalding staan op de uitgebreide gastenlijst van deze meditatieve, poëtische, tussen jazz en ambient deinende luistertrip. Het geluid van een wedergeboorte.

J.B.

STREAM
Body to Inhabit

Louise van den Heuvel
Sonic Hug

jazz
W.E.R.F.

★★★★★ Als bassiste bij het trio Dishwasher beweegt Louise van den Heuvel zich flexibel door en voorbij de parameters van de jazz. Als zangeres hoort u haar op drie van de zeven tracks op haar solodebuut. In *Hold Me* croont ze even fragiel als haar pianist Hendrik Lasure op zijn album *Het wiel* (2022). Tegelijk mag ze zich zes minuten lang baslegende Jaco Pastorius wanen toen die Joni Mitchell vergezelde. In *Luchtsteen* steelt saxofonist Sam Comerford (die Van den Heuvel kent van de band die Zwangere Guy & Lander Gyselinck bijstond) de show met lyrische uithalen. *Blauwe velden* strekt zich uit van Cat Power tot Mark Hollis. *Sonic Hug* is een innige knuffel die bijblijft.

J.B.

STREAM
Hold Me

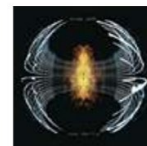
Vampire Weekend
Only God Was above Us

pop
Columbia

★★★★★ Als pop een zomerkamp was, dan waren Ezra Koenig en de rest van Vampire Weekend de gedroomde monitoren. Deze lieden lijken immer goedgemutst (zelfs al tobt Koenig in songs over sterfelijkheid en religie), maar achter de lichte toon schuilt genoeg intellect en vindingrijkheid om iedereen voor de bijl te doen gaan. Dat geldt ook voor deze vijfde plaat, die een indrukwekkende, hoewel af en toe wazige potpourri van stijlen te bieden heeft. Ze ontbeert de lentefrisheid en springerigheid van het vroege werk, maar imponeert met veel muzikale knowhow: die pianowatervallen, dat statige dameskoor... Een verkwikkend werk dat zegt: trek het u niet aan, doe een koprol.

K.B.

STREAM
Pravda

Pearl Jam
Dark Matter

rock
Monkeywrench/
Republic

★★★★★ Rock-'n-roll als redding? Het lijkt een haast pathetische notie in een tijd waarin het cynisme hoogtij viert. Eddie Vedder en co. geloven er wél nog vurig in. Maar wat interessanter is: dat brengen ze ook overtuigend over op lp nummer twaalf, een van de betere die ze in dit millennium hebben gemaakt. Met de eerste twee songs duwt Dark Matter zijn neus direct tegen de uwe. Zulke momenten van gloedvolle gretigheid wisselt het kwintet af met mogelijkheden om te herademen: het Tom Petty-achtige *Wreckage* en de zich mooi ontvouwende afsluiter *Setting Sun*. De onnodige strijkers bij *Won't Tell* zijn de enige bombastische miskleun op een plaat die de vlam brandend houdt.

K.B.

STREAM
Scared of Fear